sınıfsal fanzin

Sınıfa Karşı Sınıf

SINIFSAL FANZİN | 2015 | SAYI:3

SINIFSAL | GÜNDEM

SOSYALİZM | II. BÖLÜM

CHARLİE HEBDO SALDIRISI VE AVRUPA'DA YAŞANANLAR ÜZERİNE

AVRUPA BURJUVAZİSİNİN AKLANMA MERKEZİ "TÜRKİYE"

KOMÜNİST ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

OSMANLICA TARTIŞMALARI

www.sinifsal.org

sınıf s★l
Sınıfa Karşı Sınıf • fanzin

SINIFSAL FANZİN | İÇİNDEKİLER

SINIFSAL | GÜNDEM 01

SOSYALİZM | II. BÖLÜM 03

CHARLİE HEBDO SALDIRISI VE AVRUPA'DA YAŞANANLAR ÜZERİNE 19

AVRUPA BURJUVAZİSİNİN AKLANMA MERKEZİ "TÜRKİYE" 24

KOMÜNİST ÖRGÜTLENME ÜZERİNE 27

OSMANLICA TARTIŞMALARI 29

Sınıfsal Fanzin
Süresiz Komünist Yayın
2015 | Sayı:3
www.sinifsal.org

Bu yayında yer alan görüşler sınıflar mücadelesinin deneyimlerinden süzülmüş ve sınıfsız bir dünya kavgasında yer alanların savunduğu görüşlerdir. Bu yayında yazılanlarkaynak gösterilmeden devrimci mücadele saflarında kullanılabilir.

Yeni yılla beraber fanzinimizin üçüncü sayısını da çıkarıyoruz. Sınıfsal Fanzin, Türkiye'de Gezi Ayaklanmasının yarattığı bir atmosferde yayın hayatına başladı. Ayaklanma döneminde, yaşanmakta olan süreci sınıfsal bir bakış açısıyla ve komünist ilke ve yöntemlerle ele alan Sınıfsal Fanzin'de yayınlanan hemen her makalede siyasal bir önderliğin eksikli vurgulandı. Bu vurgu, laf olsun diye değildir. Öncelikle bu fanzin; etrafında mücadele eden komünistleri belli bir faaliyet etrafında toparlamak, aynı zamanda ideolojik, politik bir kürsü yaratmak hedefiyle yoluna çıktı. Mücadele içerisinde benzerlerine ulaşmak ve benzerlerini yaratmak hedefiyle komünist bir kürsü olan Sınıfsal Fanzin; uzun zamandır siyasal bir seçenek olmaktan uzak olan komünizmin propagandasını yapmaya, polemiklerinde buna özen göstermeye dikkat etti. Çünkü günümüzün özelliklerinden birisi; ideolojik kargaşalıktır. Bilimsel komünizm, geçmişten bugüne mücadele ettiği ütopik akımların seviyesine düşürülmüş, en temel ayırt edici ilkeleri tahrip edilmiştir. Proletarya diktatörlüğü, devrim, demokrasi, parti vb. hemen her konuda dönemin liberal etkisi altında kalmıştır.

Kolektifimiz, bir dergi çevresi olmaktan çok bu araca ve benzerlerine yön verecek bir örgütün gerekliliğini bugünün önde gelen bir ihtiyacı olarak görmektedir. Liberal ve yasal dergi çevrelerinde örgütlenmenin, sosyal medyada lafazanlığın bir alışkanlık haline geldiği günümüzde devrimci yol ve yöntemlerde ısrarcı olan bir örgüt inşasının, komünistler için anlamı sınıflar mücadelesi tarihinin her kesitinde bulunabilir. Marx ve Engels'ten başlayarak, Komünistler Birliği, Bolşevik Parti tarihi bizlere fazlasıyla dersler sunmaktadır. Bugün gereken ise bu tarihin derslerini doğru anlamak ve komünist devrimci bir örgütün/partinin inşası için güç ve enerjimizi seferber etmektir.

Komünistler Yaklaşmakta Olan Kaosa Örgütlülüklerini Güçlendirerek Hazırlanmalıdır

vrupa'da yaşananlar, Türkiye'nin de dışında kalamayacağı bir kaos ortamının habercisidir. Avrupa'nın en demokratik ülkelerinde sıkıyönetim ilan edilmiş ve herkes makul şüpheli sıfatıyla devletin baskısına açık hale gelmiştir. Bunun nedeni herhangi bir terör saldırısının korkusu değil, burjuvazinin sınıfsal egemenliğinin yaşadığı bunalımdır.

Fakat bu bunalım dünyada yükselen bir devrim dalgası sonucu değil, kapitalizmin kendi sınırlarının dayattığı bir bunalımdır. Bunalımın bu karakteri, burjuvaziye toparlanma fırsatını da beraberinde var etmesi anlamına gelmektedir. Hiçbir toplumsal yapı kendi iç çelişkilerinin kendi kendine büyümesiyle yıkılmaz. Kapitalist toplumun yıkılması; bu çelişkileri kendi sınıf egemenliği için bir fırsata çevirmek dışında hiçbir alternatifi olmayan işçilerin sınıf savaşı

ekseninde örgütlenmesi ve savaşıma girmesiyle mümkündür. Bu başarılamadığı sürece burjuvazi bu bunalımı, bazen zor aygıtlarını kullanarak bazen de ideolojik manipülasyonla aşmanın yollarını bulacaktır. Türkiye'de Osmanlıca tartışmaları ve yeni güvenlik yasaları bunun küçük bir örneğidir. Aynı zamanda Ali İsmail Korkmaz'ın katillerinin yargılandığı davada ve mecliste AKP'li milletvekillerinin yargılanmasına yönelik oylamada suçluların aklanması pek yabancı bir durum olmasa da çokça karşımıza çıkacak gibi görünmektedir.

Çünkü burjuva devlet ve kurumları, bir bunalım döneminde kendilerine "cesurca" hizmet eden uşakları fire vermeden çevresinde tutmak isteyecektir. Bu aklamalarla beraber suç işlemenin ve devlet baskısının olağan bir şey haline geleceğinden eminiz.

Ayrıca Türkiye'de ekonomik mücadelenin arttığı, grevlerin sıklaştığı bir dönemden geçiyoruz. Bu durum aynı zamanda siyasal bir havanın esmesine, işçilerin algılarının bu yönde açılmasına neden olacaktır. Bu durum, devrimci bir işçi hareketinin yaratılması için hiç kuşku yok ki önemli olanaklar yaratacaktır. Fakat bir yandan da siyasal çevrelere ve mücadele yöntemlerine nüfuz etmiş olan ekonomist ve sendikalist yaklaşımlar, devrimci bir işçi hareketinin enerjisini emecek ciddi bir tehlikedir. Ayrıca AKP karşıtlığı üzerinde gelişen ulusalcı ve parlamentarist yönelimlerin Gezi Ayaklanması sonrasında ciddi bir artış göstermiştir. Yakında gerçekleşecek olan seçimlerde de karşımıza çıkacak olan bu yönelim, ciddi bir kafa karışıklığı yaratabilecek bir potansiyele sahiptir. Burjuvazinin kurumlarına olan güvenin faklı biçimlerde sağlanmasına yönelik çalışmaların AKP karşıtlığı temelinde artacağı bir seçim dönemine giriyoruz.

Bu yönelimleri teşhir etmek, politik ve ekonomik istemlerin sınıfsal temelde siyasallaşması için mücadele şarttır. Komünistler, burjuvazinin içinde bulunduğu bunalımın, nedenlerinin ve çözüm yollarının işçiler içerisinde anlaşılması için çabalarını yoğunlaştırmalıdırlar. Komünistlerin en temel örgütlerinden yoksun, işçi sınıfından kopuk olması bu görevin ağırlığını bir kat daha arttıracaktır.

Yaşadığımız coğrafyada emperyalist bir savaş hala devam etmektedir. Daha çok Kobané bölgesinde yoğunlaşan bu savaşın, Avrupa'da yaşanan olaylarla beraber yeni bir seyir izleyeceğini tahmin etmek zor değildir. Aynı zamanda bölgede Kürtlerin içinde olduğu ve ABD'nin öncülük ettiği yeni koalisyon güçlerinin nasıl bir yönelim içerisine gireceği önemlidir. IŞİD ve Esad'a karşı savaşın ne yönde gelişeceğini ve Ortadoğu'ya etkilerini bugünden kestirmek zor olsa da istikrarsızlık ortamının bir süre daha devam edeceği öngörülebilir.

SINIFSAL

SOVYET DENEYİMİNE BİR BAKIŞ

20. Yüzyıl sosyalizm deneyimleri bütün bir yüzyılı etkiledi. Fakat yine de bu deneyimler salt bir dönemin özellikleri olarak görülemezler. İnsanlığın kapitalizmden komünizme yürüyüşünün bir ön tarihi olarak geniş bir anlama sahipler. Olumlu ve olumsuz tüm yanlarına rağmen, bir kavganın sürdürücüsü olanlara göz ardı edemeyecekleri tarihsel miras bıraktılar. Bu deneyimlere hangi açıdan bakarsak bakalım, kendimizi onların kaderinden bağımsız göremeyiz. Onların olumsuz yanlarını basitçe reddedip, yalnızca olumlu yanlarını alsak bile bunların sonuçlarından-en azından bir süre daha-kurtulmamız mümkün değil. Çözülen, yıkılan deneyimlerin sosyalizm olmadığını bilsek bile bu deneyimler olumsuzluklarıyla bizlerin omuzlarında büyük bir yük olarak duruyor. Çöken şey her ne olursa olsun aynı zamanda bizim üstümüze çöktü. Bu deneyimlerin şu dönemini sahipleniyorum, gerisinden sorumlu değilim desek bile, sıradan emekçinin bilincinde böyle yansımadığını yaşam her daim yüzümüze çarpıyor. Hele de İronik biçimde bu deneyimleri yapanların ve düşmanlarının birlikte, yapılanların sosyalizm olduğunu vazettiği düşünüldüğünde çok daha acımasız biçimde orta yerde duruyor. Bu yüzden sosyalizm deneyimlerinin olumsuzluklarından kendimizi bağışık sayamayız. Bu deneyimlerin derslerini çıkarmak, bilinci yeniden şekillendirmek zorundayız. Komünistler yaşanmış sosyalizm deneyimlerinin derslerini çıkarmak, önlerindeki görevleri bu dersler ışığında ele almak zorundalar. Bu çabalar için bir yeterlilik ölçüsü bulmaya da gerek yok. Sürekli devam etmek durumunda. Yeni devrimlerin içinde de yaşanmış daha önceki deneyimlerin dersleri çıkartılmaya devam edecektir. Bu açıdan çıkardığımız derslerin tam olmayacağını da söylemekte sakınca yok.

Bizler burada sosyalizm deneyimlerine her açıdan yeterli bir tanımlama getirme iddiasında değiliz. Bir giriş niteliği, bir ön tartışma ya da önemli kimi

www.sinifsal.org

noktalara değinme anlamı olarak bakılabilir. Daha kapsamlı dersler için başlangıç olma olarak da görülebilir. I. Bölümde temel kavramlarımızın teorik mirasımızda nasıl tanımlandıkları üzerinde durmuştuk. Şimdi bunlara sosyalizm deneyimleri üzerinden bakacağız. Ayrıca yöntem sorunları ve sosyalizm anlayışı bazında kimi noktalara da gireceğiz.

Öncelikle kavramsal düzeyde bir ayıklama, hatırlatma üzerinde durmamız gerekiyor. 20. Yüzyıl deneyimlerine bakarken bunları sosyalizm deneyimleri biçiminde ifade etmekte bir sakınca yok. Bu kavram, onlara sosyalist toplumlar şeklinde baktığımızı göstermiyor. Bu doğrultuda, bu yönde bir başlangıç, iddia ortaya koymaları bakımından doğrudur. I. Bölümdeki çerçevemizden anlaşılacağı gibi bu deneyimleri sosyalizmin gerçekleştiği/kurulduğu toplumlar olarak görmüyoruz. Aynı şekilde buradaki devletleri de sosyalist devletler olarak tanımlamak yanlış olur. Bu konuya Sovyetler Birliği'nin adındaki sosyalist cumhuriyet tanımlamasına Lenin'in getirdiği gibi bakmak gerekir. Lenin 1918'de III. Tüm Rusya Sovyetler Kongresine sunduğu raporda şunları söylüyor: "Hayal kurmuyorum, sosyalizme geçiş dönemine daha yeni girdiğimizi, henüz sosyalizme varmadığımızı biliyorum. Fakat devletimizin sosyalist bir Sovyet Cumhuriyeti olduğunu söylemekle doğru yaparız. En demokratik cumhuriyetler arasında bile tamamen demokratik tek bir cumhuriyet olmadığını herkesin bilmesine rağmen Batı'nın birçok burjuva cumhuriyetini demokratik olarak nitelemek kadar doğru yaparız."[1] Lenin aynı sözleri başka yerlerde de tekrarlıyor. Yani sosyalist cumhuriyet sözcüğünü sosyalist toplum ya da sosyalizmin kurulduğu anlamda kullanmıyor, gitmek istediği yer, amacı bakımından isimlendiriyor. Tıpkı komünist partinin adında olduğu gibi cumhuriyetin adını da amacıyla tanımlıyor. Aynı yaklaşım, Rusya'nın devrimden hemen sonra başlayan, 1918-1921 arasında uygulanan "savaş komünizmi" dönemine ilişkin kavramlaştırma içinde geçerlidir. Bu kavramla adı geçen dönemde komünizme geçildiği anlatılmıyor, dönemin siyasal özelliğini vurgulamak maksatlı kullanılıyor. Bununla birlikte 20. Yüzyıl deneyimleri teorinin öngördüğü gibi geçiş toplumlarıdır. Başka bir adla proletarya diktatörlükleridir. Elbette proletarya diktatörlüğünün kurulup kurulmadığı, ne ölçüde olduğu da tartışmalıdır. Ama şimdilik isimlendirme üzerinde duruyoruz. Sonuçta bu deneyimleri teoriye uygun şekilde, "geçiş dönemi toplumları", "devrim sonrası toplumlar" biçiminde adlandırmak uygundur. Amaçları bakımından da onlara "sosyalizm deneyimleri" demekte sakınca yoktur. Bizde böyle kullanacağız.[2]

Teori ve Yöntem Sorunu

20. Yüzyıldaki sosyalizm deneyimlerini değerlendirirken yöntem sorunu önemli bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Hemen söyleyelim, yöntemi; Marksizmin-Leninizm'in diyalektik, materyalist yöntemi olarak görüyoruz demek sorunu çözmüyor. Çünkü yaşanan süreç, diyalektik materyalist yöntemin ken-

www.sinifsal.org

disinin de hem sınandığı, hem geliştiği hem de bozulduğu bir süreç olarak yaşandı. Bu yüzden yöntem sorununu diyalektiğin kendisinin de sınandığı, onun nasıl algılandığının deneyimi olarak görmek gerekir. Bu çerçeve de öznel ve subjektif bakışın tehlikeleri olabildiği kadar nesnelci yaklaşımlarında aynı ölçüde zaafları barındırdığını eklememiz gerekiyor. Fakat yine de bizim gözlediğimiz kadarıyla sosyalizm deneyimlerine bakışta nesnelci diyebileceğimiz yaklaşımlar yaygındır. Buradan başlayabiliriz.

"Söz konusu olan sosyalizmin yaşanmış deneyimlerini değerlendirmek olunca, sosyalizme ilişkin genel ve ideal ölçüleri alıp da bu deneyimlere uygulamak ve buna göre sonuçlara varmak kendi başına fazla bir anlam taşımaz. Bu, daha çok Troçkist mezheplerin kendilerine kurdukları bir tuzaktır. Troçkizmin kısırlığının, çok tartıştığı geçmişi bir nebze olsun aşamamasının asli nedenlerinden biridir.[3]Alıntının geçtiği yazının pek çok yerinde sürekli Rusya'da karşılaşılan durumların olağanüstü özelliğine, tarihsel gelişmeye tersliğine vurgu var. Bunlara ve yukarda aktardığımız sözlere bakılırsa Sovyet deneyimini değerlendirmek için herhangi bir ölçü kullanmaya gerek olmadığı düşünülebilir. Az ileride Marksizmin temel ve ilkesel çıkarımlarının genel ve olağan süreçler için olduğu söylenerek aynı bakış daha kötü bir hale getiriliyor. Teori zaten olağan süreçler içinse karşılaşılan her olağanüstü durumda teorinin rafa kaldırılması doğru olur. Sovyetler Birliği'nde önce adını koymadan sonra adını koyarak yapılan bu değilmiydi? Sovyet deneyiminde teorinin ilkelerinin her olağanüstü durumda ya da her uygulamada bozulmasının taşları bu bakışla döşenmedimi? Hiçbir tarihsel deneyim elinizde ölçü olmadan değerlendirilemez. Aslında yazının ilerleyen sayfalarında yazar, Sovyetleri değerlendirirken kendisi de teorinin bu genel ölçütlerine başvurmak "zorunda" kalıyor. Fakat yinede nesnelci bakıştan kurtulamıyor.

"Sosyalizmin genel ve ideal ölçütlerini, büyük devrimciler olan tarihsel uygulayıcıların kendileri de, üstelik çok kimseden daha iyi ve derinlemesine biliyorlardı. Dahası, bilimsel sosyalist teori bugün haklı olarak Lenin'in de adını taşıyor ve Lenin, yeni bir toplumu inşa tarihsel sürecinin baş yöneticisiydi. Bilimsel sosyalizmin temel yapıtlarından olan "Devlet ve İhtilal" in yazarıydı; fakat aynı zamanda, bürokrasiyle muzdarip bir devletin o gün için bu hastalık karşısında önemli ölçüde çaresiz yöneticisiydi.

Teori insanlık tarihi için genel ve olağan olan süreçler içindi. Oysa Sovyet Rusya'da gerçekleşen süreçler olağanüstüydü. Tarihsel gelişme diyalektiği için olağan, ama sosyalizme geçiş için olağanüstü."[4]Burada artık nesnelliğe vurgunun ölçüsü kaçmış durumda. Lenin de olsanız öznel müdahaleler bir noktaya gelir işe yaramaz, nesnellik kendi mantığını yürütür. Oysa nesnelliğin kendi mantığını yürüttüğü toplum-o da bir ölçüye kadar-kapitalizm ve ondan önceki sınıflı toplumlar için geçerlidir. Devrimle birlikte başlayan yeni toplumda ise,

öznellik, bilinçli insan eylemi ön plandadır. Bu yüzden sosyalizm deneyimlerini değerlendirirken temel yöntem; buralarda ortaya çıkan sonuçların, verili tarihsel koşullarla sınırlandırılmış olsalar da, daha çok öznel tercihlerin ürünü olarak şekillendiklerini vurgulayan bir yöntem olmalıdır.

Teori genel ve olağan süreçler içindir demek önemli yanlışlıkları barındırıyor. Bir açıdan, yapılanları mazur göstermeye kapı açıyor. Kuşkusuz teori karşılaşılacak her durum için bir reçete sunmaz. O, sınıf hareketinin deneyimlerinden çıkartılmışsa, sınıf mücadelesinin sürdüğü her yerin "ortak" özelliklerini içerir. Yani, teori size kollektifleşmenin hızı hakkında bir şey söylemez. Ama devrimle birlikte başlayan sürecin yönü, doğrultusu hakkında öngörülerde bulunur, siyasal bir geçiş döneminin özellikleri, bürokrasinin ve devletin sönmesi üzerine değişikliklere uğratılması gerektiğini söyler. Siz, kollektifleşmenin çapı, hızı vs. üzerine kendi özgüllüğünüzde bir çözüm uygulayabilirsiniz. Ama ben devleti söndürmeyeceğim, düzenli ordu ve polisi kaldırmayacağım dediğinizde, kendi özgüllüğünüzü vurgulamış olmaz, teoriden uzaklaşmış olursunuz. Dolayısıyla Sovyetler Birliği'ni ve diğer deneyimleri değerlendirirken bunları unutmamak lazım. Fakat söylenmesi gerekenler bunlarla sınırlı değil.

"20. Yüzyıl sosyalizm uygulamaları hep geri ülkelerde gündeme geldiler… Bunlar mili kurtuluş devrimleri ya da anti-faşist kurtuluş devrimleri olarak geliştiler… kalkınma, sanayileşme, milli kimlik edinme ya da bu kimliği geliştirme, bu toplumların karşısına hep tarihsel ihtiyaç, yaşanması zorunlu bir gelişme süreci olarak çıktı.

20. Yüzyılın bir tek ülkede sosyalizm yüzyılı olarak yaşanması, bu nesnel gerçeklerden kopartılarak, bunlar hesaba katılmadan nasıl anlaşılabilir ki?"[5]

20. Yüzyıl devrimlerinin hepsinin kapitalist gelişme bakımından geri ülkelerde gerçekleştiği doğru. Peki, bu durum onları değerlendirirken karşımıza nasıl bir faktör olarak çıkmaktadır? Yani gerilikleri yaptıklarını mazur göstermeyecekse başka türlü nasıl değerlendirebiliriz? Bu sorulara doğru yanıtlar verebilmek için öncelikle yaşananlara nesnel süreçlerin zorunlu sonuçları gibi bakmaktan kurtulmak gerekir.

"Öte yandan söz konusu olan bir tarihsel deneyimi değerlendirmek olduğuna göre… bu deneyimi kendi nesnel tarihsel ortamı ve süreçleri, olanakları ve olanaksızlıkları içinde ele almak gerekir. Çözümlenmesi gereken kişiler ve onların taşıyıcısı oldukları görüş ve politikalar, ancak bu temel üzerinde ve bu temelle ilişkiler içinde anlamlandırılabilir. Daha genel bir ifadeyle, öznel etmenler, ancak nesnel temelinde… yerine oturtulabilir."[6] Sosyalizm deneyimlerine bakarken bu şekilde nesnel olana vurgu kaçınılmaz olarak yapılanları mazur göstermeye varır. Birincisi; devrim ve sonrasındaki süreç kaba biçimde nes-

www.sinifsal.org

nelliğin her şeyi belirlediği bir süreç değildir. Tersine bilinçli insan eyleminin nesnelliği değiştirmeye yöneldiği bir süreçtir. İkincisi; 20. Yüzyıl deneyimleri söz konusu olduğunda aynı nesnellikten farklı öznel tutumlar belirlenebilmektedir. Bu durum nesnelliğin tespitinde farklı tariflerden kaynaklanabildiği gibi öznel tutum farklılıklarından da kaynaklanabilmektedir. Bu deneyimlerin hepsinde pek çok dönem ve süreçte farklı politik tutumların bir birleriyle kıyasıya bir mücadele ve tartışmalara-üstelik bazılarında doğru görülemeyecek çeşitli yöntemlerin kullanıldığı-yol açtığını biliyoruz. Dolayısıyla yaşananlar hiç de nesnel süreçlerin sonuçları olarak değerlendirilemez. Bu yüzden onları tahlil etmek de salt nesnel bir değerlendirmenin sonucu olamaz. Öznel bir tutum, öznel bir tercih nasıl baktığınızda büyük rol oynamaktadır.

Sosyalizm deneyimleri gerçekleştiği ülkelerde ekonomik, kültürel, sosyal ve tarihsel koşullardan kaynaklanan sınırlar dahilinde politik tercihlerin ürünleri olarak şekillendiler. İçinde bulundukları sınırlamalar ne olursa olsun-bu koşulları hafife almak ya da küçümsemek anlamında değil-devrimci öznenin hareket alanı olduğunu da söylemek gerekir. Üstelik Marksizmin, kapitalist gelişmenin geri bıraktırdığı ülkelerle ilgili geçiş sürecine ilişkin yeterli bir tanımlama getirmediği ya da hazırlıksız yakalandığı da doğrudur. Tüm bunlara rağmen gerek kapitalizmden komünizme geçiş bakımından gerekse de bu devrimlerin dünya devrimiyle ilişkisi bakımından, öncünün, politik tutumlarının süreçte temel bir rol oynadığını söylemek gerekir. Bu yüzden çıkartılacak sonuçların bu politikalarla ilişkilerini ortaya koyması, başka türlü politikaların nasıl oluşturulacağı üzerinde durması gerekir.

Ekim Devrimi ve Kapitalizmden Komünizme Geçiş Süreci

Ekim Devrimine varan süreçte çeşitli politik aktörlerin görüşleri biliniyor. Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin bakışı-Batı'daki sosyal demokrat partilerin bakışıyla aynı-Rusya gibi geri bir ülkede sosyalist devrimin, sosyalizme geçişin başlatılamayacağı, burjuva demokratik dönemden geçilmesi zorunluluğu üzerine kuruludur. Buna karşın Bolşevikler ise, sosyalist devrime Rusya'dan başlanabileceği, bunun dünya devriminin-aynı zamanda Avrupa devriminin-ateşleyici faktörü olacağı, Rusya'nın geri kalmışlığından kaynaklanan tüm sorunların bu süreçle birlikte giderilebileceği üzerine kuruludur. Burada, başta Lenin olmak üzere, Bolşeviklerin temel anlayışında; klasik demokratik devrim-sosyalist devrim ayrımlarında yeni yaklaşımlar getirmekle birlikte emperyalizm çözümlemesi önemli bir yer tutar. Bu çözümlemede konumuzla ilgili birkaç anahtar vardır. Birincisi; kapitalizmin emperyalizm dönemi eşitsiz gelişme yasasıyla belirlenir ki bunun politik sonucu "zayıf halka" anlayışıdır. İkincisi; bu dönem tek tek ülke ekonomilerini tek bir dünya ekonomisinde birleştirir ki bunun sonucu, üretici güçlerin gelişiminin "evrensel bir zembereğin" çalışmasına tabi oluşudur. Üçüncüsü; dünya kapitalist sisteminin oluşumu

her ekonomiyi bir birine hiyerarşik bir bağımlılık içinde sokar ki bunun sonucu, ekonomilerin kendi başına bağımsız ve kendine yeter bir durumdan çıkmasıdır. Bu saydığımız çözümlemelerden çıkan sonuç, tek tek ülkelerde başlayan devrimlerin önemli bir atılım için basamak olması, uluslararası alana yayılması ile üretici güçleri evrensel çapta geliştirerek komünizme geçmesidir. Kendi verili koşullarındaki geriliğin farkında olan Ekim Devrimi de bu anlayış üzerine inşa edilmişti. Devrimin ilk yıllarında, uluslararası devrim beklentilerinin olduğu dönemde olsun, diğer devrimlerin geciktiği durumda olsun bu anlayış değişmedi. Yani Rusya'da başlayan sosyalizme geçiş uluslararası devrimlerle tamamlanacaktı. Lenin 1918'de III. Tüm-Rusya Sovyetler Kongresine sunduğu raporda şunları söylüyor:

"Hatta kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemini sonlandırmaktan bile çok uzağız. Uluslararası proletaryanın desteği olmadan sonlandıracağımız umudunu asla beslemedik."[7] Aynı raporda Ekim Devrimiyle diğer devrimler arasındaki ilişki konusunda anlayışlarını da şöyle ortaya koyuyor:

"Olaylar Marx ve Engels'in beklediğinden farklı gelişti. Biz Rus emekçilerine ve sömürülen sınıflarına, uluslararası sosyalist devrimin öncüsü olma onuru düştü… Başlangıcı Rus yaptı, eseri Alman, Fransız, İngiliz sonlandıracaktır ve zafer sosyalizmin olacaktır."[8] Bolşeviklerde ya da Lenin'de devrimin kaderinin dünya devrimine bağlanması, genellikle ilk dönemdeki uluslararası devrim beklentilerinin sonucu olduğu düşünülür. Bunun devamı olarak da Batı'daki devrimlerin gecikmesi ve uzaması ile birlikte sosyalizmin Rusya'da kendi başına inşa edilebileceği ve sosyalizme geçebileceğinin gündeme geldiği kanısına varılır. Oysa sosyalizme geçiş sorununun uluslararası anlamı, Bolşeviklerde ve Lenin'de ne yalnızca bir dönemsel tanımlamanın sonucudur ne de yalnızca Rusya'nın özgüllüğünden kaynaklanan bir sorun olarak konulur. Lenin'in pek çok yapıtında dile getirdiği anlayış ve yukarıda kısaca özetlediğimiz emperyalizm çözümlemesi konunun evrensel teorik zeminini göstermektedir. Ayrıca Batı'da devrimlerin gecikmesi ve Ekim Devriminin yalnızlığının anlaşıldığı zamanda dahi Lenin, devrimin kaderini ve sosyalizme geçişin tamamlanabilmesini uluslararası bir sorun olarak görmekten vazgeçmemiştir. 1921 yılında Komintern'in 3. Kongresinde RKP'nin Taktikleri Üzerine Raporunda Lenin şunları söyler:

"uluslararası devrime başladığımızda, bunu, devrimin gelişiminin önüne geçebileceğimiz inancı yüzünden değil, bilakis bir dizi koşul bizi bu devrime başlatmaya ittiği için yaptık. Şöyle düşünüyorduk: Ya uluslararası devrim yardımımıza gelir ve o zaman zaferimiz tam olarak sağlama alınmış olur, ya da mütevazi devrimci çalışmamızı, yenilgi durumunda bile devrim davasına hizmet etmiş olacağımız ve deneyimimizin diğer devrimlere ayarlı olacağı bilinci içinde yerine getiririz. Uluslararası dünya devriminin desteği olmadan pro-

leter devrimin zaferinin olanaksız olduğu bizim için açıktı. Devrimden önce ve hatta sonra da şöyle düşünüyorduk: Ya devrim diğer ülkelerde, kapitalist bakımdan daha gelişmiş ülkelerde hemen veya en azından çok çabuk patlayacak, ya da yok olacağız…

Oysa gerçekte gelişmeler, beklediğimiz gibi düz bir çizgide seyretmedi. Diğer büyük kapitalist bakımdan en gelişmiş ülkelerde şimdiye kadar devrim başlamadı. Devrim-bunu büyük bir hoşnutlukla saptayabiliriz-bütün dünyada gelişiyor. Bizden ekonomik ve askeri olarak yüz kez güçlü olmasına rağmen, uluslararası burjuvazinin bizi boğabilecek durumda olmamasını bu duruma borçluyuz."[9]Bir süre sonra Ekim Devriminin yalnız kalacağının anlaşılması durumunda dahi Rusya'da sosyalizme geçişin tamamlanabilmesi düşüncesi, uluslararası devrimin kaderinden bağımsız bir sorun olarak ortaya konmadı. 1921 yılı iç savaşın galibiyetle sonlandığı, içerde ekonomik, siyasal pek çok sorunun biriktiği, dışarıda devrimlerin bir süre daha gecikeceğinin anlaşıldığı bir yıldı. Bu koşullarda devrim içerideki çeşitli sorunlara dönük adımların atılması ile karşı karşıyaydı. Savaş komünizmi döneminin uygulamalarının sürdürülemeyeceği, "Yeni Ekonomik Politika" (NEP) denilen dönemin başlangıcına adım atıldığı ve bu yönde tartışmaların olduğu bir sürece varılmıştı. İçerde atılacak bu adımların anlamı, salt Rusya'nın koşulları tarafından belirlenmişse de, bu adımların uluslararası alandaki anlamı üzerine de önceki bakış aynen sürdürüldü. NEP'le birlikte kısmi bir kapitalist gelişmeye izin verildi. Kapitalizme verilen bu tavizlerin anlamı üzerine o zaman ve sonrasında pek çok tartışma yapıldı. Bu dönemin deneyimi, devrimini yapmış bir ülkede geçiş döneminin karakteri üzerine bazı sonuçları içermekle birlikte dünya devrimi ve ulusal devrim arasındaki sorunsal üzerine de kimi sonuçları ifade ediyordu:

"Şunu açıkça itiraf ediyoruz, gizlemiyoruz: Devlet kapitalizminde imtiyazlar, kapitalizme haraç vermek demektir. Fakat zaman kazanıyoruz ve zaman kazanmak, özellikle denge döneminde, yabancı yoldaşların devrimlerini titizlikle hazırladıkları dönemde her şeyi kazanmak demektir. Hazırlıkları ne kadar titiz ve eksiksiz olursa zafer o kadar kesin olacaktır. Fakat o zamana kadar haraç ödemek zorundayız."[10] Zorlu bir süreçten geçen devrim, içerde aldığı tedbirlerle soluklanmak bu arada diğer devrimlerin gelişimini desteklemek, böylece ayakta kalmak zorundaydı. Ertesi yıl, 1922 yılında Komintern dördüncü Kongresinde aynı konu tekrar gündeme gelir. Devrimden sonra o döneme kadar geçen süreç özetlendikten sonra şimdi önündeki görevler, NEP politikası bağlamında, geri çekilme kavramıyla dile getirilir. Bu geri çekilmenin ikili karakteri, Rusya'nın geriliğinden kaynaklanan zorunlu tedbirler bağlamında ve dünya devriminin geciktiği durumda o zaman kadar dayanmak, hazırlanmak bağlamında ortaya konulur. Buraya kadar söylenenlerden çıkan sonuç bellidir. 1917'den, devrimin başlangıcından, Lenin'in aktif siyasal yaşamın içinde olduğu 1923 yılına kadar Bolşeviklerin anlayışı temelde değişmemiştir. Devrime

www.sinifsal.org

Rusya'dan başlanabilir, diğer devrimlerin gerçekleştirilmesinde bu, önemli bir kaldıraç işlevi görür. İçerde karşılaşılan tüm zorluklar Rusya'nın geri kalmışlığı tarafından belirlenir. Bu zorluklara karşı geliştirilen çözümler geri tarihsel zeminde bulunabilen, hem soluklanma, daha ileri bir ekonomik, sosyal yapıya hazırlanma hem de diğer devrimlerin gelişimine kadar dayanma, onları desteklemek için bir üs olmaktır. Geri bir ülkede gerçekleşen ilk devrim olarak Ekim Devriminin içinden geçtiği sürecin deneyimi diğer ülkeler için önemli bir deneyimi ifade etmektedir. Fakat bu deneyimi, geri bir ülkenin kendi sınırları içinde sosyalizmi tamamlama deneyimi gibi görmekten ziyade diğer devrimlerle ilişkisi bakımından değerlendirip, böyle bakmak gerekir.

Bu süreci genel olarak başka bir şekilde daha tanımlayalım. Bu tanımlamayı bir başka görüşün eleştirisi ile yapmak yerinde olur.

"Proletaryanın iktidarı öncelikle geri bir ülkede ele geçirmesi değilse bile, bu geri ülkede tek başına sosyalizme geçiş sürecine girmesi, teorinin o güne kadarki tüm kabulleriyle çelişkiliydi."[11]

Marx ve Engels yaşamları boyunca bir dünya devrimi, Avrupa devrimi anlayışına sadık kaldılar. Ancak Paris Komünü ile birlikte tek tek ülkelerde başlayacak bir devrim olasılığını gördüler. Bunun dışında konumuzla ilgili olarak kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin tek bir ülkedeki devrimle başlayabileceğini de gördüler. Çünkü Komün deneyimine bakarken, Komün'ün tek başına geçiş sürecine giremeyeceğiyle ilgili bir eleştiri getirmediler. Bu yüzden yukarıda söylenen söz doğru değildir. Teoride olmayan (teoriyle çelişen değil) bir şeyden bahsedilebilir. O da, tek bir ülkede başlayan kapitalizmden komünizme geçiş süreci, bu tek ülkenin sınırlarında nereye kadar, nasıl gidebilir sorularının cevaplarıdır. Fakat bu soruların cevaplarını teoriden beklemek de mümkün değildir. Zira o zamana kadar bu soruları cevaplamaya yetecek bir deneyim yoktu. Bu konuda söylenebilecek tek şey, teorinin, tek bir ülkenin sınırları içinde kapitalizmden komünizme geçişin başlatılabilmesini değil, tamamlanabilmesinin olanaksızlığını öngördüğüdür. Üstelik bahsedilenin geri bir ülke olması sonucu değiştirmez. Devrim ileri bir ülkede de gerçekleşse tek başına sosyalizmi tamamlayamaz, geçiş sürecini tamamlayamaz. Sovyet deneyimi bir bakıma bunu da göstermiştir.

Kapitalizmden komünizme geçiş süreci "siyasal bir geçiş" dönemi olarak tanımlanır. Rusya'da sürecin, bir zaman sonra siyasal bir geçiş özelliği biçiminde değil de, maddi-kültürel temelleriyle birlikte ele alınmasında ya da bunların diğerini gölgede bırakacak şekilde öne geçmesinde, orada devralınan alt yapının geriliğinin etkili olduğu söylenebilir. "Sosyalizmin inşası" kavramı da geçiş döneminin içine sokulan bir özellik olarak ortaya kondu. Belki başlangıçta, teoride olmayan bu kavramın kullanılması, yine Rusya'nın ekonomik

www.sinifsal.org

geriliğinden kaynaklı iktisadi yapıyı geliştirmek olarak kullanıldı. Ancak tek ülkede sosyalizm anlayışıyla birlikte "ulusal sosyalizmin" bir özelliği biçimine getirildi.

"Tek Ülkede Sosyalizm" ve Sonuçları

Sovyetler Birliği'nin tarihinde pek çok dönemeç ve kırılma noktaları var. Bunların her biri çeşitli tartışmalara konu oluyor. Hatta "dönüşü" hangi tarihte gördüğünüz, hangi "akımdan" olduğunuzu anlatan bir gösterge gibi algılanıyor. Bu yüzden "dönüşe" neden olan faktörler değil, kişiler aranıyor. Farklı dönemeç noktalarını araştırmak gerekli olsa da bunlara neden olan faktörleri ortaya koymaya çalışmak daha doğru gibi duruyor. Zaten bir dönemeç tespiti yapılsa bile, bu, kendinden önce biriken nedenlerin üzerinde gerçekleşmiş olmalıdır. Bugün amacımız deneyim çıkarmaksa hatalara, bozulmalara neden olan politikalara vurguyu yapıp, buralardan sonuçlar çıkarmak gerekir. Kuşkusuz bu hiç de kolay değildir. Bir kırılma noktası seçip, buna yoğunlaşmak, sonrada sonucu çıkardım demek nispeten kolay olurdu. Maalesef bugün pek çok değerlendirme böyle yapıyor. Süreci tek bir kırılma noktasına indirgemek hiç de yeterli bir tanımlama olamaz. Doğrusu şimdiye kadar, yaşanan tüm süreci her açıdan tanımlamaya yetecek, bütünsel bir değerlendirmenin varolduğunu söylemek de mümkün değil. Fakat yeterli kapsamda olmasa da sosyalizm deneyimleri üzerine değerlendirme ve sonuçlar çıkarma eylemi devam etmelidir. Bizim çabamızda böyledir.

Komintern dünya devriminin aracı, partisi olarak kuruldu. Kuruluş yıllarındaki tüm ileri yanlarına ve devrimci atılım için gösterdiği büyük coşkuya rağmen, onunda kaderi Sovyetler Birliği'nin gelişimiyle belirlendi. İlk yıllarındaki çizgisiyle, sonraki yıllardaki çizgisi arasındaki farklar gözden kaçacak gibi değil. Bu yüzden Komintern'deki değişimi belirleyenin, Sovyetler Birliği'nde yaşanan "bozulmaların" nedenleri olduğunu söyleyebiliriz. Komintern'in hataları dünya devrimini geciktiriyor, dünya devrimi geciktikçe Sovyetlerde rejimin bozulmasının etkenleri birikiyordu. Terside doğrudur. Rejim ilk yıllarındaki çizgisinden uzaklaştıkça, Komintern de değişime uğruyor, dünya partisi işlevini yitiriyor, hata üstüne hata yapıyordu. Bu süreç bir bakıma Rusya'da devrimin kaderinin dünya devriminin kaderinden kopartılması süreciydi. Dünya devriminden uzaklaştıkça rejim kendi içinde bozulmanın öğelerini de biriktiriyordu.

"Ekim Devrimi, 1917 Rusya'sının koşullarında sosyalizme geçiş hakkındaki Marksist-Leninist teorinin ilk bölümünün doğruluğunu kanıtlamıştır. Sanayi proletaryası sayıca az olmasına karşın, kararlı bir devrimci önderlik altında Ekim Devrimiyle iktidara gelmiş ve burjuva rejimi alt etmeyi başarmıştır. Fakat teorinin ikinci bölümü göz önüne alındığında-sosyalizmin yapılandırılma-

sı konusunda proletaryanın yeterliliği-Rus deneyimi sonuçsuz kalmıştır."[12] Böyle olması yukarda söylediğimiz konuyla doğrudan ilgilidir. Sosyalizmin tamamlanması evrensel bir olaydır. Evrensel olamayan bir sosyalizmin zaferinden bahsetmek mümkün olamaz. Yine, başından beridir Lenin'in vurguladığı noktaya geliyoruz: "Burada Rus Devriminin en büyük zorluğuyla, en büyük tarihsel problemiyle karşı karşıyayız: Uluslararası görevleri çözme zorunluluğu, uluslararası devrimi başlatma zorunluluğu, dar ulusal bir devrim olarak devrimimizden dünya devrimine geçişi gerçekleştirmek."[13] Yine de sürecin ortaya koyduğu daha pek çok nedenler ve sonuçlar vardır. Bunların hepsi gelip, son tahlilde dünya devrimiyle ilişkiye dayansa da Sovyetlerin kendi iç sebepleri de daha az rol oynamamıştır.

Sovyetler Birliği'nde yaşananların bir boyutu ekonomik alanı kapsar. Bu konudaki gelişmeler ve bunlar üzerine tartışmalar da savaş komünizmi döneminde başlasa da ardından açılan NEP dönemiyle yoğunlaşır. 1921'de oluşturulan politikayla, 1922-1923 yıllarından itibaren NEP'le başlayan kapitalizme tavizler verme, kırda kulakların, kentte nepmanlar denilen ticaret zenginlerinin varlığı ve tabi bürokrasinin gelişmesi, yerleşmesi gibi sonuçları bakımından tartışmalara yol açıyor. Bu süreci bitiren I. Beş yıllık plan (1928-1932) dönemi var. Bu dönemde hızlı sanayileşme ve kollektifleştirme politikaları ve bunun yarattığı sonuçlar var. İkinci beş yıllık plan (1933-1938), faşizmin yükselişi ve savaş olasılığının yükselişinin getirdiği etkilerle belirlenen bir dönemdir. Sovyetler Birliği'ndeki sürecin "ekonomik tarihi" de salt bu alana özgü olarak görülemez. Geçiş dönemiyle ilgili Marksizmin teorik zemini bu dönemi, basitçe ekonomik nedensellik anlayışıyla değil, siyasal bir dönem olarak tanımlar. Zaten uygulanan ekonomi politikalarının sonuçları da doğal olarak bu alanla sınırlı değildi. Fakat Lenin'in ölümünün ardından kısa bir zaman içinde Sovyetler Birliği'nde hakim olan anlayış ekonomik süreçlerin her şeyin belirleyeni olduğu determinist bir anlayıştır. İlk kez 1924'de sözü edilen tek ülkede sosyalizm yaklaşımıyla birlikte Sovyetlerde ekonomik determinizm yaklaşımı hakim olmaya başlıyor. 1936 yılında yazılan anayasa, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin tam ve geri dönüşsüz zaferini ilan ederken bu anlayıştan kök alıyordu. Tabi bu anlayış teoriyi başka konularda da "revize" etmeden yapılamazdı. Sosyalizmin geri dönüşsüz şekilde tamamlandığı iddiası, devlet ve sınıfların varlığı, meta kategorisi, bölüşüm ve eşitlik vs. gibi konularda da teoriyi alt üst eden yaklaşımlarla el ele gitti. Aslında proletarya diktatörlüğü dönemi için Lenin yeterli bir açıklık sağlamıştı. Rusya'nın mevcut yapısının geriliğinin, onu, kendine özgü kimi sorunlarla karşı karşıya bıraktığını, buna rağmen yeni devrimlere kadar ayakta kalması gerektiğini, nihayet diğer devrimlerle-özellikle Batı'daki devrimle-bu geri özelliklerinden kaynaklı sorunları çözebilme imkânına kavuşacağını belirtiyordu. Burada ekonomik determinizmin izi yoktur. 1919 yılında "Proletarya Diktatörlüğü Döneminde Ekonomi ve Politika" adlı yazısında Lenin şunları belirtir: "Sosyalizm sınıfların ortadan kaldırılması

www.sinifsal.org

demektir. Proletarya diktatörlüğü sınıfları ortadan kaldırmak için elinden geleni yapmıştır. Ama sınıflar bir darbede ortadan kaldırılamaz. Ve proletarya diktatörlüğü döneminde sınıflar hala durmaktadır ve duracaktır. Sınıflar yok olunca diktatörlük gereksiz hale gelecektir."[14] Aynı makale ekonomik sorunları irdelerken bunları siyasal sonuçları üzerinden yorumlar. Yani ekonomist bozulma, sosyalizmin Sovyet sınırlarında tamamlanabileceği anlayışıyla birlikte başlıyor. Kuşkusuz ekonomist anlayış pek çok alanda Sovyet toplumunu köreltiyor. Toplumun bir bütün olarak dönüşümü sorunu bu ekonomist determinizm dolayımıyla algılanıyor.

"…Sovyet ideologları tarafından özenle sunulan, kitlelerin maddi yaşam şartlarının yükseltilmesinin sosyalist bilinci arttıracağı fikri; hiçbir sonuca ulaşmadı ve Sovyet deneyimi bunun tam bir saçmalık olduğunu ispatladı."[15] Bu sözlerin Sovyetler Birliği'nin özel bir dönemine gönderme yapmamasını yadırgamamak gerekiyor. Zira Sovyetlerde sosyalizm, ekonomist bir anlayışla algılandığından beri uzun bir döneme damga vuran bu anlayış oldu. Kapitalizmden komünizmin alt evresine geçişi siyasal bir dönem olarak değil de, devlet mülkiyeti/planlı ekonomi gibi ekonomist bir anlayışla ele alınca, sosyalizme geçişi uluslararası değil, ulusal bir inşa süreci olarak görünce, proletarya diktatörlüğünü kitlelerin sınırlanmamış siyasal etkinliği, yönetme ve devlet işlerine katılımı, yani proleter demokrasisinin tam ve eksiksiz olarak yaşandığı bir dönem değil de, kitleleri, sosyal haklarla tatmin olması istenen pasif izleyiciler olarak görünce, sonuç başka türlü olamazdı.

Sovyet deneyiminde yukarıda saydığımız geriye düşüşün, bozulmaların nedenleri başka konularla da ilgilidir. Ayrıca bu nedenlerin biriktiği süreç olarak savaş komünizmi dönemi ve sonrasında başlayan NEP döneminin çeşitli özelliklerini de sayabiliriz. Bozulmanın nedenleri bir bakıma bu dönemlerde bulunabilir. Fakat bu dönemlerin ortaya çıkardığı sonuçları salt nesnel süreçlerin sonuçları gibi görmeye gerek yok. Yani bürokratik bozulma kuşkusuz Rusya'nın geriliğinden kaynaklı bazı sorunları taşıyordu. Ancak bunların görülmesi ve değiştirilmeye çalışılması başka bir şey, bunları olması gereken olarak olağanlaştırmak başka bir şeydir. İç savaşın kimi zorunlulukları yönetim ve karar mekanizmalarını tek elde yoğunlaştırmıştı. Bunun Sovyet demokrasisinin işleyişinde ciddi sonuçları oldu. Ardından gelen bürokratik bozulmalar, partideki değişim, iç savaşta öncünün kırılması, işçi sınıfında yaşanan dağılmalar Sovyet demokrasisinin önünde ciddi engellerdi. Bütün bunlar bozulmanın nesnel nedenleri olarak görülebilir. Ancak yalnızca bunlara bağlanamaz. Lenin de iç savaşın ardından işçi sınıfının deklase duruma geldiğini söylüyor, bunun yaratacağı tehlikelere işaret ediyordu. Ayrıca iç savaşın bitişiyle, özellikle X. Kongrede yaşanan tartışmalar sorunun salt nesnel nedenlerle açıklanamayacağını gösteriyor. Bu dönemde Lenin'in kimi zorunlu uygulamaları geçici tedbirler olarak algıladığını gösteren pek çok kanıt var. Bürokrasi konusunda olduğu kadar dev-

let yönetiminde burjuva uzmanların kullanılması sorunu bunlardan bazılarıdır. Daha iç savaş başlarken bu konularda görüşlerini belirtti:

"Şimdi eski burjuva araca başvurmamız ve en önemli burjuva uzmanların hizmetlerine en çok yüksek bir ücret ödemeyi kabullenmemiz gerekiyor… Bu önlemin bir uzlaşma olduğu, maaşların ortalama işçi ücretiyle eşitlenmesini ve kariyerizme karşı mücadelenin sözle değil, eylemle yürütülmesini talep eden Paris Komünü'nün ve her proleter iktidarın ilkelerinden bir sapma olduğu açıktır…

Sınıf bilinçli işçilerin, yoksul köylülerin öncü müfrezesi, Sovyet kurumlarının yardımıyla bir yıl içinde örgütlenmeyi, disipline olmayı, toparlanmayı ve güçlü bir çalışma disiplini yaratmayı becerirse, o zaman bir yıl sonra bu haraçtan kurtulabiliriz, hatta daha önce…"[16] Bu sözler 1918 yılında yazılmıştı. Ondan sonra bir yıl değil daha uzun yıllar bu uzmanlara başvurulmak zorunda kalındı. Geçici bir haraç olarak görülen bu durum işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün yaratıcı inisiyatifiyle zamanla ortadan kaldırılacaktı. Fakat sonrasında olan şey burjuva uzmanların yerine yeni Sovyet bürokratlarının geçmesi oldu. Bürokrasinin kendisi bir kötülük olarak görülmek yerine, buralarda eski düzenin uzmanlarının olması kötülük olarak görüldü. Sovyet düzeni kendi uzmanlarını yetiştirdi ve buralara yerleştirdi. Ama bürokrasinin kendisi, üstelik daha da genişleyerek kaldı. Marksizm geçiş döneminde bürokrasinin kaldırılması gerektiğini söyler. Ortadan kaldırılması için Paris Komünü'nün ve Ekim Devriminin ilk yıllarında uygulanmaya çalışılan tedbirlerle birlikte Sovyet demokrasisinin işleyişi önemli bir yer tutar. Kitlelerin devlet yönetimine aktif katılımı bürokrasinin ortadan kaldırılması kadar devletin sönmesi içinde bir zorunluluktur. Bunlar Ekim Devriminin ilkeleri arasında yer alır. Fakat bir süre sonra tüm bunlar "unutulup", bürokrasi ve devletin sönmesi üzerine bambaşka görüşler yerleşti. İç savaşın ardından nihayet bunlara başlanabileceği düşünülürken bir zaman sonra değişen görüşlerle birlikte geçici zorunluluklar olağanlaştırılıp, bürokrasi ve devlet üzerine farklı anlayış yerleştirildi.

Bürokrasi, Ekonomizm, Ulusalcılık

Sovyet deneyiminin tarihinin Marksizmin teorik mirasından uzaklaşmayla el ele gittiğini belirtmiştik. Her yeni uygulama, karşılaşılan her olağanüstü durum teoriden uzaklaşmayla sonuçlanıyor. Sanki her pratik, teorik sonuçlar üretmek zorundaymış gibi yöntemsel bir çarpıklığı da barındırıyor. Herhangi bir tekil uygulama ya da pratik teoriyi doğrulamak ya da yanlışlamak zorunda değildir. Belirli bir tarihsel süreçteki genel eğilimler, farklı zaman ve mekânlarda yinelenen özellikler teori düzeyinde sonuçlar üretebilirler. Bunun dışındakiler özgül, geçici ya da zorunluluktan kaynaklanan uygulamalar olarak kalabilirler. Fakat böyle olmuyor, her uygulama sonrasında teoride revizyon

www.sinifsal.org

yapılıyor. Neyin geçici ve özgül bir uygulama olduğu neyin genel ve evrensel olduğu karışıyor. Bir süre sonrada evrensel bir uygulama olarak lanse ediliyor. Bu durum bugünde etkisini sürdüren bir kafa karışıklığına yol açıyor. Olağan üstü uygulamalar olağan uygulamalarmış gibi genelleştiriliyor. Bu durum sosyalizmi bozuyor, bilinci köreltiyor. Yani Sovyetler Birliği'nde, diyelim, teoriye harfiyen sadık kalınsa ve sonuç yine aynı olsaydı, o zaman dönüp teoriyi yeniden gözden geçirmek gerekirdi. Ancak teori sürekli tahrifata uğratıldığı için "orijinal" teori uygulansaydı başka türlü olabilirmiydi sorusu anlamlı fakat yanıtsız bir soru olarak kalıyor. Bununla birlikte yanlış bir algılayışa daha dikkat çekmek gerekir. Bu yaklaşım; Teorinin ilkelerine sadık kalmakla, iktidarın kendini korumasını karşı karşıya koymak yaklaşımıdır. Yalnızca burjuva iktidarlar değil, devrimci bir iktidar da doğal olarak kendini koruma refleksine sahiptir. Teoriye sadık kalmakla, iktidarın kendini koruma reflekslerini bir birlerinin karşısına koymak, tarihi sürekli bu tür ikilemler üzerinden ele almak, yanlışlığının yanında kısırlaştırıcı bir etki yaratıyor. Devrimci öznenin hareket alanı her zaman vardır. Marksizm de geçiş dönemine ilişkin tanımlamalarında devletin zorunluluğunu vurgularken bir bakıma bunu anlatmak istiyor. Marx, Paris Komünüyle ilgili değerlendirmelerinde, Komünün düşmanın üzerine etkili bir saldırıyı gerçekleştiremediği, merkez bankasına al koymadığı için eleştiriyor. Bunlarda iktidarın kendini koruması üzerine söylenmiş sözlerdir. Ama buradan yola çıkarak devleti sınıfsız toplumda da olacak şekilde kutsallaştırmıyor. Bu konuda iktidarla bürokrasi ya da devletle bürokrasi arasında bir bağlantı var. Sovyetlerde devlet anlayışı Lenin'den sonra öyle bir şekilde ele alınıyor ki, ideolojik kırılmayla birlikte mi bürokrasi yükseliyor, bürokrasi mi ideolojiyi bozuyor bir birine karışıyor. Ama sonuç değişmiyor. İdeolojik tahrifatla bürokrasinin yükselişi ele ele gidiyor. Bu noktada Sovyet deneyiminde kırılmanın önemli nedenlerinden birine değinmeliyiz.

Sovyetler Birliği'nde rejimin yozlaşma ve bozulma nedenleri pek çok faktöre bağlı olsa da temel önemde kimi nedenler sıralamak mümkündür. Bürokratik bozulma bu nedenlerin en önemlilerinden biri gibi görünüyor. Bürokratik bozulmanın hangi tarihlerde başladığından daha önemli olan hangi politika ve anlayışların bunda etkili olduğudur. Nedenleri araştırmak gerekiyor.

Tarihsel olarak geri bir kapitalist ülkede gerçekleşen devrim sonrasında, yeni iktidarın bürokrasi doğrultusunda eğilimleri taşıması olağandır. Yalnız Sovyetler değil, diğer devrimci iktidarlar da az çok benzer eğilimi taşıdılar. Ayrıca Marksizmin devlet anlayışından biliyoruz ki, iktidarın mantığı da bürokrasi yönünde eğilimleri içinde taşır. Bunları bilmek önemli, ancak devlet konusundaki eleştirileri de elden bırakmamak gerekir. Marksizmin devlet anlayışı bürokrasiden daha kapsamlı bir alanı ifade etse de, Sovyet deneyimi özgülünde devlet, bürokrasi tarafından belirlendiği için devlet eleştirisi bürokrasi eleştirisi olarak alınabilir. Bu açıdan bakıldığında örneğin; devletin sönmesi üzeri-

ne söylenen sözler, bürokrasinin küçültülmesi üzerine söylenmiş sözler olarak düşünülebilir. Bugün yaşanan deneyimlerden sonra bu ilişkiyi daha net görebiliyoruz. Devletin sönmesi için bürokrasinin ya da genel olarak devletin küçültülmesi gerekir. Büyüyen ve her şeyi belirleyen bir devlet sönmüyor. Bürokrasi geliştikçe devletin sönmesi zorlaşıyor. Büyüyen bürokrasinin içindekiler de çıkarları orada olduğu için kendi mantıklarını yerleştiriyorlar. Bu bürokratlar komünist partili olsalar da değişmiyor. Sovyetlerde Lenin'den sonra bu konunun gündeme geldiği 20'li yılların sonlarından itibaren resmi anlayış, bürokratik aygıtın geliştirilmesi, devletin büyümesi yönündedir. Bürokrasi konusunda Sovyet deneyimini değerlendiren hemen her görüş yanlış bir şeylerin olduğunu söylüyor. Bu tanımlamalar nedenler ve tarihler konusunda birbirlerinden ayrılıyorlar. Yine de Sovyetleri değerlendiren her görüş az çok bürokrasinin bozulmanın nedenlerinden biri olduğunu belirtiyor. Yani bürokratik bozulmayı tespit etmek özgün bir şey söylemek anlamına gelmiyor. Bürokratik bozulmanın nedenlerini, hangi politikaların bunlara yol açtığını araştırmak daha önemli duruyor. Biz aslında yukarıdaki sayfalarda bununla ilgili bazı görüşler dile getirdik. Özellikle devlet anlayışındaki bozulmanın bürokratik deformasyonda bir etken olduğunu dile getirdik. Devletin sönmesi anlayışının giderek yerini devletin büyütülmesi anlayışına bırakması, bürokrasinin kötülük olarak görülmek yerine buralarda burjuva uzmanların olmasının kötülük olarak görülmesi gibi. Yukarıdaki sayfalarda Lenin'in devrimden kısa bir zaman sonra devlet aygıtında burjuva uzmanlara başvurulması üzerine sözlerini almıştık. Lenin bu durumun Paris Komünü'nün ve her devrimci iktidarın ilkelerinden bir uzaklaşma olduğunu da söylüyordu. Ancak işçi ve köylülerin yaratıcı inisiyatifiyle bu durumdan kurtulunacağını belirtiyordu. Burada iki noktanın üzerinde durmak gerekir. Birincisi; Lenin, bu durumu geçici bir durum olarak görüyordu. Başka pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da temel ilkelerden uzaklaşan, geçici görülen uygulamalar kalıcı hale getirildi. Devlet aygıtında kimilerine yüksek ücret uygulamaları geçici ve zorunlu bir uygulamaydı. Bu uzmanlara yüksek ücret verme uygulamaları devrimin ilk yıllarında yine de en düşük ücretlerle kıyaslandığında çok yüksek düzeyde değildi. Sonrasında bu fark daha da açıldı. Örneğin devrimin ilk yıllarında eşitlik yönündeki uygulamalarla vasıflı ve vasıfsız işçilerin ücret oranı 1/2.32[17] gibi oranlarda idi. 1935 yılı için bu veriler; en düşük işçi ücretleri 70-90 ruble arasında iken vasıflı işçilerin ücretleri 250-1500 ruble arasında, bürokratik aygıtta çalışanlar, uzmanlar, kurum müdürleri ya da büro şeflerinin ücretleri ise 350 ile 5000 ruble arasında, hatta büyük şehirlerde ünlü uzmanlar ayda 5000 ile 10000 rubleye kadar ulaşırlar. [18] 1945'ler sonrasında, özellikle 70'li yıllara gelindiğinde bu fark çok daha büyüktür. Eşitlikçilik uygulamalarından vazgeçilmesi, giderek bunun teorize edilmesi-örneğin Stalin, eşitlik yönündeki talepleri küçük burjuva anlayışı olarak görüyor-bürokratik bozulmaya kapı açıyor. İkinci olarak söylenmesi gereken nokta; burjuva uzmanlardan yararlanma, kimi görevlilere yüksek ücret verme gibi uygulamaları geçici olarak görsek bile bu durum sorunu çözmüyor.

www.sinifsal.org

Aslında devlet aygıtından kurtulmadan bu sorundan kurtulmak nihai olarak mümkün değildir. Her devlet (burjuva devlet kadar proleter devlette) az ya da çok bürokratik bir aygıta gereksinim duyar. Ayrıca bürokrasi yalnızca uzmanlar ve yüksek ücret alanlarla ilgili bir sorun değildir. Genel olarak kafa ve kol emeği arasındaki ayrımın ortadan kaldırılması gibi bir sorunu da içeren geniş çaplı bir konudur. Geçici olarak görülen uygulamalar bir süre sonra kendi mantığını üretir, yerleştirir ve ondan kurtulmak daha da zorlaşır. Yine de bu konuda hala elimizdeki tek araç; "Paris Komünü'nün ve her proleter iktidarın ilkeleri" dir. Ayrıca bugünden kalkarak bir şeyi daha vurgulayabiliriz. Devlet aygıtındaki ayrıcalıklı bürokratik tabakayı devrimci bir iktidar hızla ortadan kaldırabilir. Geniş bir memur kitlesine sahip aygıt içinse, bugün bu kitlenin kendi sendikal, mesleki örgütleriyle sınıf mücadelesine katılmaları proleter bir iktidar için eşitlikçi politikaları uygulayabilmek konusunda önemli bir avantajı da barındırmaktadır.

Sovyetler Birliği deneyiminin çarpıcı özelliklerinden birisi de ulusalcı-milliyetçi anlayışın zaman içinde hâkim olmaya başlamasıdır. Ulusalcı ya da milliyetçi anlayışın sosyalist hareket içindeki varlığı II. Enternasyonal partilerinin geleneği içinde sürüyordu. Bolşevizm'in oportünist sosyalizm anlayışıyla mücadelesi aynı zamanda II. Enternasyonalin bu ulusal sosyalizm anlayışıyla bir hesaplaşma üzerine kurulmuştu. Bu mücadele geleneğine rağmen sosyalizmin ulusal bir devlet şekli olarak algılanması SSCB bürokrasisinin yarattığı ciddi tahrifatlardan birisidir. Bu anlayışın kökeninde görünüşte sosyalizmin tek bir ülkenin sınırlarında inşa edilebileceği fikri yatmaktadır. Fakat daha derinde bir bütün olarak sosyalizm anlayışındaki çarpıklık yatmaktadır. Hem Marx ve Engels'in mirası hem de Bolşevizm'in geleneği, kapitalizmden komünizme geçiş dönemini ulusal bir devlet çerçevesinde değil, ulusal olmayan ve enternasyonal çapta yaşanması gereken bir olgu olarak ifade etmekteydi. Buna rağmen ulusal sosyalizm yönündeki tahrifat başka alanlardaki bozulmayla paralel gitti.

Tek ülkede sosyalizmin teorize edilmesiyle başlayan ulusalcı bozulma, Komintern ve Sovyetler birliğinin dış politikasında da yansımalarını buldu. Önceki dönemde her yıl yapılan Komintern kongreleri daha az yapılmaya başlandı. İçerik olarak zayıflayan Komintern kongrelerinin örgütlenmesi de bürokratik biçimlere büründü. Sovyetler Birliğiyle Komintern arasındaki ilişkilerin devrimci olmayan yöntemlere bürünmesi, dünya devriminin partisi olarak kurulan bu örgütü, Sovyet politikalarının onaylayıcısı bir noterliğe çevirdi. Ulusalcı politikaların kurbanı olan Komintern, Sovyet devletinin ulusal çıkarlarının aracına dönüştürüldü. Zaman içinde yozlaştırılıp, bozulduktan sonra da zaten bütünüyle kapatıldı. Komintern'in kuruluş ilkelerinde ulusal bencilliğe ve II. Enternasyonale karşı verilen mücadeleden hareketle enternasyonalizm anlayışının çerçevesini net olarak belirlemişti.

“Proleter enternasyonalizmi ise;
a. her ülkedeki proleter mücadelenin çıkarlarının dünya ölçüsündeki mücadelenin çıkarlarına tabi kılınmasını;
b. kendi burjuvazisine karşı zafer kazanan ulusun, uluslar arası kapitalizmi yıkmak için ulusal çapta en büyük fedakarlıkları yapmaya yetenekli ve razı olmasını gerektirir.” [19]

Bu temel saptamalara rağmen Sovyetler Birliği’nin “ulusal” çıkarları Komintern’in tabi olduğu çerçeveyi oluşturdu. Devrimin uluslar arası çıkarları ile Sovyetler Birliği’nin korunması arasındaki gerilim bir tarihsel dönemin çelişkisini oluşturdu. Yalnız Sovyetler Birliği’nin değil, sonrasında onun güdümündeki tüm rejimlerin yönelimi bu şekilde oldu. Buna karşın Küba’nın belli bir dönem boyunca, özellikle Che Guevera’nın tutumlarının belirleyiciliğinin ve etkisinin altında enternasyonalizm ruhunu canlı tuttuğu söylenebilir. Yinede enternasyonalizm alanındaki sorunların büyüklüğü dikkate alındığında, bu yükün altından Küba’nın tek başına kalkması mümkün olmamakla birlikte, enternasyonalizmi, her şeyden önce devrimci bir enternasyonalin inşası olarak kavrayan yaklaşım unutulmuş gözükmektedir. Bu alandaki devasa görevler de yirmi birinci yüzyılın devrim ve sosyalizm mücadelesine devredilmiştir.

---

[1]Lenin, Seçme Eserler-Cilt 7, İnter Yay, 1996, 288
[2]“Reel Sosyalizm” kelimesi bildiğimiz kadarıyla Sovyet ideologları tarafından ortaya atıldı. Sonradan burjuva ideologları da bu kavramı çok sevdi. Sosyalizmi kötülemek maksadıyla çokça kullanıldı. Kavram, gerçekleştiği haliyle sosyalizmi anlatıyor olması bakımından işlevli görünüyor, ancak nesnelci mazeret teorisine kapı açıyor gibi.
[3]H. Fırat, Ekimler/Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 2. Sayı, 1994, “Tek Ülkede Sosyalizm” yazısı, sf 28
[4]Age, 28
[5]Age, 27
[6]Age, 27
[7]Lenin, Seçme Eserler-Cilt 7, İnter Yay, 1996, 289
[8]Age, 296
[9]Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal, Cilt 2, Maya Kitapları, 2002, 160
[10]Age, 171
[11] H. Fırat, Ekimler/Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi, Sosyalizmin Tarihsel Sorunlarına Giriş yazısı, 1992, 20
[12]Paul Sweezy, Devrim Sonrası Toplumlar, Kalkedon Yay, 2006, 52
[13]Lenin, Seçme Eserle-Cilt 7, İnter Yay, 1996, 302
[14]Lenin, “Marx, Engels, Marksizm” Sol Yay, 1997, 489
[15]Paul Sweezy, Devrim Sonrası Toplumlar, Kalkedon Yay, 2006, 53
[16]Lenin, Seçme Eserler-Cilt 7, İnter Yay, 1996, 337-339
[17]Marcel Liebman, Lenin Döneminde Leninizm/Cilt 2, Belge Yay, 204
[18]Victor Serge, Bir Devrimin Kaderi, Pencere Yay, Sf 8
[19]Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal, Cilt1, Maya Kitapları, 1997, 211

www.sinifsal.org

CHARLİE HEBDO SALDIRISI VE AVRUPA'DA YAŞANANLAR ÜZERİNE

Paris'te Carlie Hebdo'ya yapılan saldırı, bir markette insanların rehin alınması ile başlayan olaylar dizisi ve bu saldırıları gerçekleştirenlerin videoları, görüntüleri ve sonrasında Avrupa'da "toplumsal duyarlılığın terörizm karşısında yarattığı direnç" gösterileri bir anda havayı farklı bir yönde ısıtmaya başladı.

Farklı bir yönde çünkü daha düne kadar bir ekonomik krizin olası sonuçlarının tartışıldığı, Ortadoğu'da devam eden savaşın seyri konusunda tıkanıklıkların yaşandığı bir ortamda böyle bir olaylar dizisinin yaşanması ve ertesinde Avrupa Birliği'nin özellikle Fransa ve Almanya'nın öne çıkarak "dünyayı barbarlığa sürükleyen bu terörizm" ile savaşta bayrağı ele almaya yönelik çıkışları yaşananların tahmin edilemez bir şekilde gerçekleşmediğini düşünmemize neden oluyor.

Bu saldırıların yaşanan ve artarak devam eden siyasal ve iktisadi istikrarsızlığa karşı planlı, gündem saptırmaya yönelik olduğunu söylersek tam anlamıyla yanlış bir tahmin de bulunmuş olmayız. Ancak bu tahmin hem eksiktir hem de dışardan bu kadar keskin bir söylemi yapmak muhtemelen lafazanlıkla eş değer olacaktır. Çünkü dünya gündemine hakim, olayların takibini yapabilen, sınıfsal temelleriyle ölçüp tartabilen, tahliller yapabilen bir örgüt organizasyonundan yoksunluk, komünistlerin ve işçi sınıfının bu tahlilleri her boyutuyla doğru anlayabilmelerini ve eylem planlarını yaratıp uygulayabilmelerini engellemektedir.

Her koşulda burjuvazinin bu saldırıları bir fırsata çevirdiğini tarihsel olaylar birçok kez bizlere göstermiştir. Aynı zamanda Avrupa'yı müdahaleye zorlayan etkenlerin varlığını gözden kaçırmamak gerekiyor. Bunları iki başlık altında ele alabiliriz. Birincisi dış etkenler ikincisi ise iç etkenler.

Dış etkenler açısından baktığımızda karşımıza ilk çıkan özellikle Ortadoğu'daki belirsizliğin günden güne yarattığı sancılardır. Ortadoğu'da yaşanan savaşın ve kapitalizmin sınırlarının;

1- AB'nin suçlarını hergün biraz daha açığa çıkardığı,

2- İstikrarsızlık ve katliamların gerçek merkezi olan ABD ve AB'nin bunu gizleyecek durumunun kalmadığı bir ortamı açığa çıkardığı,

3- Silahın artık kendilerine dönmeye başladığını açığa çıkardığı,

4- Tüm demokrasi demagojisinin bu bölgede devam eden geleneksel Tekeller arasındaki rekabetin ve hukuksuzluğun devamı için bir özgürlük anlamına geldiğini açığa çıkardığı,

5- Dünya'da pazar alanlarının yeni bir savaş dönemini zorladığını açığa çıkardığı,

bir ortamda yaşıyoruz. Yaşanan tıkanıklık küresel bir hal alan ekonomik darlıkla da birleşince ortaya çıkma potansiyeli taşıyan ciddi tehlikeler Avrupa'nın önde gelen burjuva devletlerini bir şeyler yapmaya zorlamaktadır.

İç etkenleri değerlendirdiğimizde ise şunlarla karşılaşmaktayız;

1- Ekonomik ve siyasal istikrarsızlığın toplumsal patlamalar çağını açacak anlamda denetiminin zorlaşması,

2- Burjuva ulusal değerlerin gün geçtikçe çöküşe uğraması,

3- Avrupa'nın sosyal devlet stratejisinin artık ömrünü doldurduğu gerçeği,

4- İşçi ve emekçiler üzerinde ekonomik yaptırımların gerekliliği ve bunun ancak sıkıyönetimle başarılabileceği olgusu,

5- Toplumsal anlamda bir kutuplaşmanın kontrolden çıkabileceği tehlikesi,

6- Bu tehlikenin burjuvazinin tarihsel düşmanı işçi sınıfını tekrar siyasal mücadele ile buluşturabileceği olgusu,

AB'nin tekrar toplumun her kesimiyle burjuva idealleri etrafında kucaklaşabilecek bir iç yapılanmaya ihtiyacı olduğunu göstermektedir. Elbette bu maddeler çoğaltılabilir. Ancak bu kadarı da sorunun temellerini anlamak konusunda bizlere yardımcı olacaktır.

Bu saldırıların Avrupa için bir insanlık, medeniyet davasına dönüştürülmesinin önemini tahmin etmek zor olmasa gerek. Avrupa burjuvazisi öncelikle sarsılmakta olan burjuva demokratik değerlerin "militarist" bir destekle yeniden tesis edilmesini sağlamaya çalışacaktır. Bunun için öncelikle burjuva devlet kurumunun en üst yöneticileri olan erkin, toplum gözünde temize çıkarılması önemliydi. Dünya liderleri adı altında bir araya gelen burjuva siyasetçilerinin Fransa'da Cumhurbaşkanı Hollande'ın önderliğinde gerçekleştirdiği yürüyüş ve aynı zamanda Almanya'da da benzer bir çabanın varlığı ideolojik bir anlam taşımaktadır.

Fransa ve Almanya Burjuvazisi Öne Çıkmak ve Emperyalist Paylaşımda Büyük Paylar İstemektedir

Fransa'nın bu sürece önderlik etme isteği ise bu yaşananların ardından açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Fransa'ya gelmemekle eleştirilen Obama'nın endişeleri ise tamda bu açıdan değerlendirilmelidir.

Fransa benzer bir atılımı Libya'da yapmıştı. Ortadoğu'da yaşanacak gelişmelerde de kendisinin pay isteğini, önemli roller üstlenmek konusundaki isteğini görüyoruz. Ortadoğu'da tıkanan savaşın Fransa ve Almanya'nın etkin müdahaleleriyle yeni bir seyir alması olasıdır. Bu saldırılarda IŞİD'in varlığı bu hamleler için olanaklar yaratmaktadır.

Aynı zamanda IŞİD'in kontrolden çıkması ve ABD'nin başta olmak üzere diğer güçlerinde bu savaşta yeterince başarılı olamadığı eleştirilerinin yükselmesi Fransa ve Almanya'ya bir açık yakalama ve meşru bir zemin yaratma fırsatı vermiştir.

Diğer yandan Almanya ve Fransa içerisinde Müslüman ve yabancı düşmanı bir zeminde duran parti ve örgütlerin bu saldırı sonucu kendilerini gösterme fırsatı yakalamaları, Avrupa sınırları içerisinde faşizan bir etkinin yayılma olasılığının gözden kaçırılmaması gerektiğine işaret etmektedir. Bu durumun varlığı bile Fransa ve Almanya için sürece müdahalede bir zemin yaratma olanağı sağlamaktadır.

İşçi sınıfı içerisinde ki bölünmüşlük ise başka bir tehlikeli durumu yaratmaktadır. Sınıf bilincinin proletaryanın geniş yığınları için pek bir anlam taşımadığı, küçük bir kesimi için ise ekonomik kazanımlar dışında bir değerinin olmadığı,

ulusal burjuva değerlere bağlı bir siyasal anlayışın hakim olduğu günümüzde, bu tür saldırılar ve sonrasında yaratılan atmosfer, işçilerin çok daha geri bir düzlemde hareket etmelerine neden olmaktadır.

Yaşadığımız topraklarda olduğu gibi Avrupa'da da öncü bir komünist gücün ve tarihsel görevi etrafında örgütlenmiş proleter güçlerin eksikliği, işçi sınıfının burjuva gündemlerle düzene bağlanmasını sağlayabilmektedir.

Böyle bir eksikliğin yarattığı boşluğu doldurmaya aday liberal demokrat hareketler ise biriken devrimci dinamizmi her seferinde burjuva demokratik değerlere eklemleyerek aslında faşizan yönelimlere güç kazanma fırsatı veren bir suç işlemektedirler.

Avrupa'da Faşizan Güçlerin Artan Etkisi Ve İşçi Sınıfı

Bu olaylar yaşanırken aynı zamanda kitleler içerisinde etkisini önemli ölçüde artıran faşizan güçlerin varlığı değerlendirilmeyi hak etmektedir. Çünkü bu güçler; işçi sınıfının örgütsüz ve bir sınıf olarak siyasal mücadelenin dışında kaldığı bir kargaşa döneminde çekim gücü olma potansiyeline oldukça sahiptir.

Bu faşist güçlerin işçi sınıfından değil, küçük burjuvaziden beslendiğini iddia etmek iyimser bir saflıktan başka bir şey olamaz. Asıl olan ise işçi sınıfının geniş kesimlerinin de faşizan veya liberal ulusalcı yönelimlerin etkisinde olmalarıdır.

Sınıflar mücadelesi denilince akla ilk gelen Avrupa işçi sınıfının tarihidir. Ancak bugün bu sınıf maalesef eski günlerinden çok uzaktadır. Dönem dönem meydana gelen grev dalgaları ve mücadele dinamikleri ise bir önderlik eksikliği koşullarında bir saman alevi gibi yanıp sönmektedir. Yunanistan'da yaşananlar bu konuda bizlere bir takım dersler sunmaktadır.

SYRİZA'nın başarısı, bir bakıma gelişebilecek radikal bir sınıf hareketinin burjuva parlamentarizmine kurban edilmesi anlamını taşımaktadır. Altın Şafağın böyle bir dönemde yükselişe geçmesi ise kaderin bir cilvesi değil, tam anlamıyla tutarlı bir komünist siyasal etki yerine, plansız, gündelik koşuşturmalarla enerjilerin tüketildiği bir yöntemle ve ulusal argümanlarla SYRİZA'da dahil sol-sosyalist çevrelerin faaliyet yürütmeleridir. Bu tür bir faaliyet yönteminin seçilmesi ise burjuva kurumlara ve demokrasisine olan bağlılıklarıdır. Yani burjuva kurumlara olan ekonomik bağlılık ve Avrupa birliğinin yarattığı göreceli rahatlık radikal bir sınıf hareketi önünde bu örgütlerin bir set haline dönüşmesine neden olmaktadır. Bazı burjuva kurumların SYRİZA'ya desteğini ise bu bağlılıktan yola çıkarak değerlendirmek gerekmektedir. Çünkü SYRİZA, hem toplumsal destek anlamında bir etki yaratmıştır hem de burjuva kurum-

lara ve AB'ye güvenceler vermektedir. Ancak SYRİZA'nın bu yükselişinin ciddi bir altüst oluşu engelleyebilecek bir atılımı sağlayamayacağını Avrupa'nın sosyal-demokrat partilerinin tarihi bizlere göstermektedir. Aynı zamanda bu ulusalcı-sol yönelim, başarısız oldukça kitleleri faşist etkilere yaklaştıracak tehlikeli bir maceradır.

Benzer bir durum Avrupa'nın diğer ülkelerinde de kendisini göstermektedir Paris'te ki saldırıların ardından faşizan ve milliyetçi çevrelerin Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde yükselttikleri Müslüman karşıtı bayrak bugün kitleleri kendi etrafında toparlayan bir etki yaratmaktadır.

Tüm bu yaşananlara rağmen bir proleter hareketin adı bile duyulmamaktadır. Günümüzün hiç kuşkusuz en yakıcı problemi budur. Böyle bir hareketin olmadığı koşularda işçi sınıfı dağınık ve burjuva örgütlerin etkisi altında gerici etkilere açık bir hale gelmektedir. Kapitalizmin en dinamik ve devrimci kitlesi olan işçi sınıfının bu enerjisini devrimci kanallara aktaracak bir faaliyetin ve siyasetin yaratılması için çaba ve önderlik, günümüzün en acil görevidir.

Bu saldırılar sonucu Avrupa'da burjuva liderlerin oluşturduğu kamp ise gerici ve bu sorunların gerçek nedenlerini gizleyen bir zeminde durmaktadır. Avrupa burjuvazisi kendini aklamaya çalışmakta ve ikiyüzlülüğünü kitlelerden bu timsah gözyaşlarıyla saklamaktadır.

Zehra YOLAÇ

16.01.2015

AVRUPA BURJUVAZİSİNİN AKLANMA MERKEZİ "TÜRKİYE"

Bugünlerde batı kapitalizminin Ortadoğu'daki önde gelen karakolu Türkiye, önde gelen bir şüpheliye dönüşmüş bulunuyor. Bunun nedeni ise Paris'te meydana gelen Charlie Hedbo saldırısı ve bu saldırıyı yapanların Türkiye ile olan bağlantısı. Elbette bu bağlantı sadece Türkiye ile ilgili değil, Avrupa devletlerini ve ABD'yi de içerisine alan bir bağlantıdır. Bu saldırıyı gerçekleştirenlerin Suriye'de başlayan iç savaş sırasında en başta Avrupa burjuvazisi tarafından desteklendiğini unutmamak gerekiyor.

Paris'te ki saldırıyı gerçekleştiren örgütün üyelerinden birinin Türkiye üzerinden Suriye'ye geçmesinin tespit edilmesinin ardından, en çok konuşulan ayrıntılardan biri bu oldu. Beraberinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde Türkiye'nin şuan ki politik yönelimi ve ülke içerisinde yaşananlarla ilgili eleştiriler ortaya saçıldı.

Bugüne kadar Suriye'de devam eden savaşın birinci dereceden muhatabı olan ve IŞİD ile ilişkisi noktasında, bu örgüte silah ve insan kaynağının sağlanmasında köprü işlevi gören Türkiye'nin, böyle bir dönemde bombardımana tutulması, Avrupa burjuvazisinin günah keçisini bulduğunu ve sunuma hazırladığını gözler önüne sermektedir.

Bu yazının yazıldığı sıralarda İspanya'da yayınlanan bir kararda, terörle mücadele çerçevesinde olağan şüpheli ülkeler arasında Türkiye'nin adı geçmekte-

di. Belçika ve Almanya'da başlatılan operasyonlarda polis listesinde Türklerin çoğunlukta olması ise Türkiye'nin aynen savaşta büyük roller üstlenmesi ve öne çıkması gibi, bir günah keçisi olarak ilk öne sürülen ülkelerden biri olacağını göstermektedir. Bilindiği gibi önce ÖSO daha sonrasında ise IŞİD üyeleri Türkiye tarafından eğitilmiş ve yaralıların tedavisi Türkiye'de yapılmıştı. Önümüzde ki süreçte de tekrar toparlanmaya başlayan ÖSO için eğitimlerin Türkiye'de yapılacağı kararlaştırılmıştı.

Öncelikle Avrupa burjuvazisi Paris'te yaşanan saldırıların birinci dereceden muhatabı olduğu bilinmelidir. Avrupa burjuvazisinin iktisadi bunalımdan çıkmasında kendisine ideolojik ve toplumsal desteği sağlayacak olan ise gelenekselleşmiş "İslami terör" tehdidi dir. Bu tehdit zaten Müslümanların bulunduğu coğrafyaya karşı hep önyargılarla yaşayan bir toplumu burjuva ulusal değerler etrafında toparlamak için gerekli fırsatları vermektedir. Tabi Fransa'da "Dünya Liderleri" adı altında dünyayı boyunduruk altında tutan tekellerin yönetici unsurlarının bir araya geldiği sırada asıl düşmanın Müslümanların değil "teröristler" teröristlerin olduğunun söylenmesi Avrupa'da önemli bir işgücü potansiyeli olan Müslümanların ekonomideki yeri nedeniyledir. Aynı zamanda Avrupa burjuvazisi Ortadoğu'da sürece etkin bir şekilde müdahil olmayı istemektedir. Bunun için kendi topraklarında kutuplaşmayı arttırmak değil tam tersine bir kaynaşmayı sağlamak ve kendisine hareket alanı sağlamak isteyecektir.

İşte böyle bir yönelim en başta AKP hükümetinin başını yakacaktır. Avrupa'dan Türkiye'ye yönelik eleştirilerin artmasından bu yönelimin etkisi büyüktür. Yaşadığımız topraklarda yaşanan siyasal ve ekonomik tıkanıklığın bir çürümeye dönüştüğü, yöneticilerin totaliter yönelimlerinin gittikçe artığı, sürekli iç ve dış düşman arayışlarının varlığı bir kırılmanın yakın olduğunu gösteriyor. Bu durum Türkiye'ye yönelik eleştirilerinde Avrupa burjuvazisine birçok malzeme sunmaktadır.

AKP ise bu durumdan sıyrılmak için büyük ihtimalle Osmanlıcılık ve Müslümanlık vurgularına ağırlık verecek ve köşeye sıkışan kedi misali etrafına saldıracaktır. Türkiye burjuvazisinin hoşnutsuz olduğu ortadadır. Bu sürecin yaratacağı bunalım ve istikrarsızlık hali bir endişe yaratmaktadır. Bunun için ise kendilerinin lehine yönelik yasaların çıkarılması ve en azından siyasal ve ekonomik bir kriz dönemine güçlü girmek için çabalamaktadır.

Türkiye İşçi Sınıfı ve Komünistler Bu Sürecin Neresindedir?

Bu kargaşanın seyri yaşadığımız topraklarda işçi sınıfına ve komünistlere büyük görevler yüklemektedir. Henüz daha burjuvazinin ve onun yönetici kurumları karşısında güçlü bir sınıf hareketinin olmadığı bir dönemden geçiyoruz. Fakat içinden geçtiğimiz süreç belli devrimci odakların yaratılmasını zorla-

yacaktır. İşte buna hazırlıklı olmak için örgütlenmek ve ideolojik mücadeleyi yükseltmek komünistlerin görevidir. Çünkü bir kargaşa döneminde ideolojik bir netlikten, disiplinli ve hedefli bir örgütlülükten yoksunluk tüm iplerin burjuvazinin ve onun kurumlarının ellerinde olmasına neden olacaktır.
AKP, IŞİD ve bu gibi yapılardan etkilenen çevrelerin Müslümanlık tartışmalarını fırsata çevirmek için hemen işe giriştiğini görüyoruz. Medya'da hükümete bağlı kanallarda yapılan tartışma programları ülke içerisinde bir algı yaratma çabasıyla hergün işbaşındadırlar. Bir yandan daha liberal bir İslami anlayışın propagandası başka bir taraftan ise daha radikal bir görüşün propagandası aynı kanal ve programlarda farklı zamanlarda yapılmaktadır. Başbakan ise basına açık parti toplantılarında "peygamberimize hakaret ettirmeyiz" diyerek tartışmaların bu boyutta kalması için çabalamaktadır.

Bu çabalar boşuna değildir. İnsanlar içerisinde ya ılımlı ya radikal Müslüman olma seçenekleri dışında hiçbir seçenek sunulmamaktadır. Kutsallaştırılan insanlar, dinler, kitaplar dışında hiçbir şeyin önemi yoktur anlayışı devletin her türlü baskısını ve sömürüsünü gizleyen bir davranış bilincine dönüşmektedir.

Hâlbuki sorun, kapitalizmin toplumlarda yaratmış olduğu yıkıntıdır. Burjuvaların ve onların uşaklarının insanlığa katacak hiçbir şeyinin kalmamış olmasıdır. Sorun, ister Müslüman ister başka dinden olsun işçilerin ve emekçilerin bu dindar sömürücüler tarafından hergün ve hergün iliklerine kadar sömürülüyor olmasıdır.

Sonuç olarak söyleyebiliriz ki, Avrupa burjuvazisinin kendini aklamasının ve Müslümanlar üzerinden kendisine alan açmasının önüne geçmek gerekmektedir. Fransa'da başlayan ve AB'nin öncülüğünü çektiği terör karşıtı kamplaşma bu aklanmanın önemli bir halkasıdır. Bu halkaya karşı işçi ve emekçilerin ne Avrupa'da ne de Türkiye'de burjuva siyasetinin bir eklentisi haline gelmemeleri için çaba gerekmektedir. Tüm bu sorunların kaynağı sınıfsaldır ve sınıf mücadelesi etrafında kenetlenmek ve burjuva siyaseti dışında bir alternatif yarattıkça Müslümanlar dahil tüm halkların özgürleşeceğini bilince çıkarmak bugünün ihtiyacıdır.

İ. CAN

17.01.2015

"Komünistlerin, tüm proletaryanın çıkarlarından ayrı bir çıkarları yoktur."
Komünist Manifesto

Ezen ile ezilenin arasında ki sınıf uzlaşmazlığının bu kadar açığa çıktığı bir dönemde komünistlere düşen görev küçük burjuva devrimciliğin reddi olan sınıf devrimciliğinin bilince çıkartılması ve örgütlü hazırlık sürecinin sürdürülmesidir. İçinden geçtiğimiz dönem krizler ve devrimci olanaklar dönemidir. Kapitalizmin insanları yalnızlaştırmasına ve gündelik ilişkilerde yozlaşmasına neden olan küçük burjuva bencilliğine karşı bulunduğumuz alanlarda insanlara güven veren ilişkilerin kurulması, onların proleter bir çevrede, devrimci bir bilinçle kümelenmesi yarını bugünden kurmanın başlangıcıdır.

Lenin'in gençlik döneminde Petersburg işçileri arasında yürüttüğü devrimci örgütlenme çabasından kesitler aktaran Krupskaya; "sorun kahramanca işler yapmak değil, fakat kitlelerle sıkı ilişkiler kurmak, onlara yaklaşmak, onların en güzel umutlarının aracı olmayı öğrenmek ve onları saflarımızda toplamak, canlandırmaktı." der.

Küçük burjuva devrimciliğin kolaycılığına, sabırsızlığına karşılık proleter devrimcilerin ellerindeki bayrak sınıf temelli çalışma ve proleter ilişki ağlarını kurmak, sıkılaştırmaktır. Sosyalist sol içinde son derece yaygın olan küçük-burjuva rekabet ve reklamcılık, devrimciliği çatışmacılığa indirgeyen anlayış, her kısmi toparlanmada kendini tüketen kısır bir döngünün parçası

KOMÜNİST ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

www.sinifsal.org

olmuştur. Kitleselleşme adına devrimci ilkelerinden ve özünden feragat eden hareketlerin devrime önderlik edemediği çeşitli tarihsel örneklerle sabittir.

İzlenmesi gereken yol sınıf içerisinde uzun soluklu bir çalışmanın olanaklarını yaratmaktır. Yeni bir siyasal öznenin ilk elden bir fabrika örgütlenmesi düzeyinde bir çalışma yürütebilmesi çok imkânlı olmasa da aklımızdan çıkarmamamız gereken hareketin her daim fabrika çalışmasının temelini atmak üzere hazırlanmasıdır. İlk elden emekçi mahallelerinde yaşamını ikame ettirmek için işçilikten başka şansı olmayan insanlarla ilişkiler kurmak, onlarla birlikte hem kendimizin hem de onların gelişimlerini sağlamak, sınıf bilinçli işçiler olarak, geniş işçi bölükleri içerisinde sınıfın genel çıkarlarını temsil eden, gücünü tabandan alan fiili ve meşru bir işçi hareketinin yaratılması temel görevimizdir.

"Partinin işçi kitleleriyle sımsıkı bağlar kurması zorunludur. Buna ulaşmak için parti; fabrika hücreleri temelinde inşa edilmelidir. Bütün parti üyelerinin faal, örgütlerin bağımsız, gerçek Marksist çizgiden her türlü sapmaya karşı mücadelenin de uzlaşmaz olması gereklidir. Ve nihayet Bolşevik örgütün temel ilkelerine bağlı kalmakla birlikte durum değişikliklerine hızla ayak uydurabilecek esnek bir örgüt gereklidir." (Lenin)

"Halkı yüreklendirmek için ona kendi gücünden de korkması gerektiği öğretilmelidir." Karl Marx

Haziran başkaldırısı yeni bir dönemi işaret etmektedir. Devletin baskı ve şiddetine karşı insanların bedel ödemeyi göze aldığı aynı zamanda sokaklara çıktığı militan eylemleri yakın zaman önce yaşadık. Kitleler, uzun yıllarda edinemeyeceği dersleri ve deneyimleri kalkışma dönemi gibi kısa bir zaman dilimi içerisinde öğrendiler. Büyük derslerle dolu olan Haziran başkaldırısı sosyalistler için ise bir turnusol kâğıdı işlevini görmektedir. Başkaldırı sırasında yeterli birlikteliği ve önderliği sağlayamayan sosyalist hareket, sonrasında kurduğu ilkesiz birlikteliklerle durumun gerçekliğini kavrayamadığı gibi AKP karşıtlığı üzerinden burjuvaziye ve onun bir partisi olan CHP'ye yedeklenmeye çalışmaktadır. Komünist öncülüğün eksikliği tam da, böylesi fırtınalı dönemlerde kendisini iyice hissettirmektedir. Büyük tufana hazırlanmak komünistlerin boynunun borcudur.

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

H.İLKE

04.01.2015

Bunca Osmanlıca tartışmalarının ortasında Erdoğan'ın dilinden düşürmediği 2023 hedefinin varacağı yerin Viyana kapılarının olacağını söylersek herhalde abartmış olmayız. Ancak yine de bu tahmini bir kenara bırakalım ve Osmanlı tartışmalarına dair düşüncelerimize gelelim.

Mezar taşlarındaki yazıların okunamaması meselesiyle gündemi oldukça meşkul eden bir tartışma olmuştur. Günlerce haber kanallarında, programlarda bu meseleyi dinler olduk. Mevcut kriz döneminde dizginlerinin kendi elinde olduğu bir tartışmayı başlatmak, hiç kuşku yok ki, hükümet için 2015 seçimlerine kemikleşmiş bir seçmen çevresi yaratacaktır.

Bunun yanında, eğitimin, iktidar olan burjuva ideolojisinin toplumsal bir zemin yaratmasındaki önemini de küçümseyemeyiz. Küçük yaşlardan itibaren düzenin ideolojik bombardımanına tutulan ve Türk-İslam görüşünün savunucusu haline getirilmek istenen bir genç kuşak söz konusudur. Tabi bu yeni başlayan bir yönelim değildir. Bu yönelim daha Türkiye Kapitalist Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarından itibaren başlayan, 12 Eylül ve son on yılla beraber ciddi başarılar kazanan bir süreci kapsamaktadır. Bugün ise, örgütsüzleşen bir toplumun karşısında örgütlü bir sınıf olan burjuvazinin; medya, eğitim, politika, sanat vb. her alanda yakalamış olduğu avantajların bir sonucunu görmekteyiz.

Osmanlıca konusuna tekrar dönecek olursak, eğer sorun mezar taşlarının okunamaması sorunu olsaydı, bunun çözümünün birden fazla yolu olduğunu söylemek gerekir. Bu çözümlerden en basiti, belki de mezar taşlarının yanına Türkçe anlamlarını yazmak olacaktır. Osmanlıca tartışmalarının suni bir gündem saptıran bir tartışma olduğunu aynı zamanda ülkedeki Osmanlıca eğitiminin ve günümüz koşullarında kullanılabilirliğinin yetersizliği göstermektedir. Uzun yıllar boyunca kullanılmamış, çağının gerisinde kalmış, birçok kavramın ve tanımın verimsiz bir çabayla ele alınmasını gerektirecek bir dil açıkça Türkiye kapitalizmine hiçbir yarar sağlamayacaktır. Dil meselesinin tarihsel süreci ve tartışmaları bir kenara Türkçe zaten egemen ulusun bir dili olarak gelişimini hakim sınıfın ve toplumsal yapının ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştirmiştir.

Osmanlıca tartışmalarının esas olarak, üçüncü köprüye "Yavuz Sultan Selim" isminin verilmesiyle ortak ideolojik bir anlamı vardır. Aynı zamanda Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sarayında on altı Türk devletinin askerlerinin kıyafetlerini giyen adamları merdivene dizmesi aynı ideolojik saldırıdır.

Türkiye bir savaşın ortasında önde gelen görevler alan bir ülkedir. AKP ve uşaklığını yaptığı burjuva tekeller bu savaşta kendilerine meşru bir zemin hazırlamak istemektedirler ve bunu tarihinin "görkemine" sığınarak yapmaktadırlar. Söz konusu Ortadoğu, Avrasya, Kuzey Afrika'dır ve buralar hem Osmanlıcılık hem de Turancılık yönelimlerini besleyecek tarihsel katkılar sunmaktadır.

Türkiye burjuvazisinin Ortadoğu, Avrasya ve Kuzey Afrika'ya yönelik siyasal, ekonomik ve askeri hedefleriyle doğru orantılı bir süreç yaşanmaktadır. Bu süreci tıkayan bazı etkenlerin varlığı, devrimci bir müdahale olmadığı sürece aşılabilecek tıkanıklıklardır. AKP'nin 12 yılın ardından sınırlarını zorlamaya başladığının, ekonomik ve siyasal krizin gizlenemez bir hal aldığının, toplumsal alt-üst oluşların ufak sarsıntılarının başladığının ve daha da büyük depremleri yaratacağının sinyallerini herhangi bir haber programında bile görmek mümkündür. Ancak yaşanan krizler hükümetleri düşürse de, proletarya bir sınıf olarak iktidarı almak için saldırıya geçmediği sürece burjuvazi iktidarda kalacaktır. Unutmayalım ki kapitalist toplumda asıl olan hangi partinin burjuvazinin sözcüsü olarak hükümette yer aldığı değil, hangi sınıfın egemen olduğudur. Burjuva iktidarı işçi sınıfı tarafından yerle bir edilmediği sürece ne işçi sınıfı ne de dünya özgür olamayacaktır. Tabi AKP'nin Cumhuriyet tarihinin en yetenekli hükümeti olduğu gerçeğini akılda tutmak gerekiyor. Toplumun hemen her kesimi içerisinde ciddi bir kazanım elde etmiş olan, işçi sınıfının geniş kesimlerini kendisine inandırmış bir parti karşımızda durmaktadır. Bu nedenle ciddi bir savaşım gücüne sahip bir devrimci hareket yaratmak istiyorsak işçi sınıfı içerisinde mevziler yaratmak ve devletin ideolojisi karşısında proletaryanın devrimci ideolojisini yaygınlaştırmak zorundayız.

Osmanlıca tartışmalarına dair görüşlerimizi toparlayacak olursak, devlet; yarattığı bu ideolojik ve kültürel manipülasyonlarla gelişebilecek olası ayaklanmaları ve başkaldırıları önleyebilmek adına zor aygıtlarının yanına yeni araçlar konumlandırıyor. Osmanlıca ve Müslümanlık tartışmalarıyla, egemen sınıflar tarafından yaratılan sömürünün, yoksunluğun ve yoksulluğun, "kader, ilahi taktir" olduğu fikri insanlar içerisinde yaygın hale getiriliyor ve devlet tarafından kurgulanan destanlarla süslenerek insanlarda sahte bir gurur duygusu yaratılıyor. Milliyetçi, mezhepçi ayrımlar ve ortaya çıkan çatışmalarla emek-sermaye çelişkisinin üstü örtülüyor. Bütün bunlarla aslında siyasal ve ekonomik sorunlar gizleniyor. Biz komünistlere ise bu aldatmacaları açığa çıkarmak ve gerçekleri işçi sınıfıyla buluşturmak görevi düşüyor.

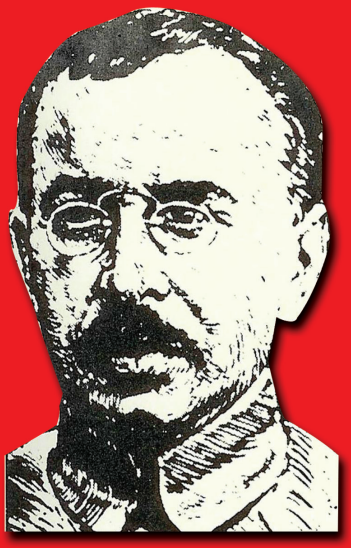
İ. CAN

22.01.2015

www.sinifsal.org

Proletaryanın zafere ulaştığı gün eğer elitin, orta tabakanın ve küçük burjuvazinin komünist kesileceğini sanıyorsanız çok safsınız.
Eğer bu hayale bel bağlamadınızsa, şimdiden proletaryayı kendi çizgisinde ilerlemesi için hazırlamalısınız.
Devlet olaylarının hiçbirinde bu kurala bir istisna bulamayacaksınız. Devrimi izleyen günlerde, heryerde kendilerine komünist diyen ve aynı zamanda oportünizmi savunan, yani Komünist Partisinin veya proleter devletinin disiplinini tanımayı reddeden küçük burjuvaları göreceksiniz. Ya disipline uyacak üyeleri olan gerçekten disiplinli bir parti kurmak için işçileri örgütlersiniz ya da proletarya diktatörlüğünü hiçbir zaman hazırlayamazsınız.
(1920)

Memleketimizde her türlü derece ve sınıf yalanına dayanan anlaşmaların yerinden oynadığı böyle bir devirde, böyle bir buhran döneminde, işçi halkın geleceğini kendi eline alarak iş görmesi bir zorunluluk haline giriyor.Bu işte doğru yolu göstermek görevi Komünist Partisinin üzerine düşmektedir. Komünist Partisi için memleketin başına bela olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içerde halkın sırtından geçinen yağmacı asalak sınıflarınıda hazır yiyicilik halinden çıkarıp yumruk altında çalıştırmak da, o derece temel bir görevdir.
Bu iki görevin temini iledir ki, Komünist Partisi ezilen işçi ve köylü halka karşı hizmetini yerine getirmiş ve ortadan sınıflar farkı kalkarak toplumsal birliğe, gerçek adalete ulaşmış olacaktır. Onun için son söz olarak diyelim ki
yaşasın Türkiye Komünist Partisi!,
Yaşasın Dünya Proletaryasının Birliği!
Yaşasın Üçüncü Enternasyonal!
(1920)

KOMÜNİST ÖNDERLERİMİZ KAVGAMIZDA YAŞIYOR

METAL İŞÇİLERİNİN GREVİNİ SELAMLIYORUZ

www.sinifsal.org